

[Ove Hansen.]

ikke ville høre tale om, at sammenlægning var nødvendig. Men efterhånden som kommissionen har arbejdet, givet oplysninger, givet materiale til kommunalrådsmedlemmer, har man ændret opfattelsen og indstillingen. Fra 1962 til 1966 har ikke mindre end 398 kommuner foretaget en sammenslutning. Det er dog et resultat, synes jeg, som vi kun kan være tilfreds med, og det er sket på frivillig basis.

Ser vi på de øvrige nordiske lande, på Sverige og Norge, har man for længst forstået, at sammenlægning var nødvendig. Jeg tror, man i 1952 reducerede antallet af kommuner i Sverige med ikke mindre end næsten $\frac{2}{3}$, og noget lignende har været og er nødvendigt i vort land. De grænser, man har trukket for flere hundrede år siden, er ikke tidssvarende længere, afstanden har ikke den betydning, som den havde tidligere, og skal vi skabe større, mere bæredygtige kommuner, må man sørge for, at der bliver et større befolkningstal, et større grundlag at bygge arbejdet på. Vi har i kommunalovskommissionen sigtet mod, at en kommune i hvert fald skulle have mindst 5.000-6.000 indbyggere. Jeg tror, det afgjort må være mindstetallet. Nu må det ikke opfattes sådan, at bare en kommune bliver stor, bliver alt godt; det ville være urigtigt at påstå noget sådant; men den må have en vis størrelse, hvis den skal opfylde det, som man forlanger i dag af fællesskabet, af kommunen.

Skal kloakeringen bringes i orden, skal rensningsanlæg bygges, skal gas- og vandforsyningen være i orden, så tror jeg, der må være et vist antal beboere i en kommune. Skal man kunne præstere et boligbyggeri, sociale institutioner, skolevæsen o. s. v., må kommunerne have en vis størrelse, også hvis teknikken skal kunne tages i anvendelse. Jeg tror altså, det er nødvendigt, at man stræber efter at få kommuner med en mindstestørrelse på 5.000-6.000 indbyggere. Skal man have industrien fordelt lidt over landet, og det bør den vel landspolitisk set — der ligger temmelig meget her omkring Københavnseggen, hvilket vi, der bor i Københavnseggen, måske kan være glade for — er det en forudsætning herfor, at man har arealer dertil, at de er gjort byggemodne, at kloakeringsproblemet, vandforsynings-

problemet, trafikproblemet o. s. v. er løst. Og når disse betingelser skal opfyldes, tror jeg vi må have nogle større og mere bærekraftige kommuner.

På grundlag af det, jeg har nævnt her, skal vi nu se de to lovforslag, som indenrigsministeren har fremsat, og som er i overensstemmelse med den betænkning, som kommunalovskommissionen har afgivet.

Om disse lovforslag skal jeg ikke sige alt for meget, for jeg betragter dette som en slags foreløbig førstebehandling; vi skal vel nok have lidt udvalgsarbejde, inden folketingsåret slutter til oktober, og vi får formentlig en ny førstebehandling, når det nye folketingsår begynder til oktober.

Må jeg lige tilføje, da jeg mener, vi bør nedsætte et udvalg efter behandlingen her — jeg ved, der er ønsker derom — at det bør blive et udvalg på 21 medlemmer; således at de forskellige kommunetyper og interesser kan blive repræsenteret i dette udvalg.

Det første lovforslag, ministeren møder med, er forslag til lov om en revision af den kommunale inddeling; der er grund til at bemærke, at man her koncentrerer sig om tre hovedprincipper. Det første er nye amtskommuner, og ved nye amtskommuner forstår man, at alle kommuner inden for en amtsrådsreds nu skal ligestilles. Det vil sige, at købstæder og sognekommuner ikke får den afvigende stilling, som de har i dag. Det bliver ens kommuner på lige vilkår. Der er vel også grund til her at tage op, om ikke antallet af amtskommuner skal reduceres noget. Jeg tror, det er nødvendigt, jeg tror, at vi også må se nærmere på det under vort udvalgsarbejde.

Endvidere er der reguleringen af den kommunale inddeling omkring købstæderne. Det har vel nok været det store og det vanskelige problem i kommissionen, fordi interesserne her er modstridende. Købstadforeningen har sin opfattelse af, hvordan problemet skal løses, og de bymæssige kommuner har deres opfattelse. Det er der måske ikke så meget at sige til. Jeg vil erkende, at det måske ikke er helt let at sætte en grænse for, hvornår indlemmelse skal ske, eller sørge for, at ét samfund bliver én kommune. Her må de lokale, de stedlige forhold være med i vore overvejelser.

Endelig tilsigter man ved lovforslaget her, som jeg tidligere har berørt, at gøre